

אדר תשס"ע

בית הספר התיכון שש שנתי ע"ש פנחס איילון חולון

אלבום הנצחה לזכרו של

מיכאל מיכאלי

שנפל בתאריך 20.2.1987

נערך על ידי: אורן ניר

מרקוביץ עידן

פאלון דניאל

פיטשון מורן

בסיוע: דורית בן אבו

תוכן העניינים

א.	סיפור חייו.....	3 - 5
ב.	סיפור עליית משפחתו ארצה.....	6 - 7
ב.	רקע אודות אירוע הנפילה.....	8
ג.	דברי התלמידים והצוות המלווה.....	9 - 11
ד.	מספרים על מיכאל מיכאלי.....	12
ו.	דבר המשפחה.....	13 - 14
ה.	נספחים	
1.	תמונות.....	15 - 20
2.	תעודות.....	21

סיפור חייו

מיכאל נולד בשנת 1948 בתאריך 12.12 בעיר תל אביב. בן לגרשון ז"ל ומרים. אביו עבד בחברת בנייה רסקו ואימו עבדה בהנהלת חשבונות בביטוח לאומי.

בשנת 1951, כאשר מיכאל היה בן שלוש עברה משפחת מיכאלי להתגורר בחולון. בשנת 1952 נולד אחיו רוני. מיכאל היה ילד סקרן שניחן בחוש הומור ואהב לספר בדיחות. בילדותו אהב מאוד בעלי חיים וגידל כלבים וחתולים. פעם בדרכו לביה"ס פגש מיכאל ציפור מסוג שלדג גמדי פצוע בעל שבר במקור. מיכאל מיד התאהב בו והצליח לקבל אישור ממנהל ביה"ס לצאת מביה"ס כדי לקחת את השלדג למרכז הזואולוגי בדרום ת"א. עד היום שוכנת במקום אגודת צער בעלי חיים (ברחוב הרצל תל אביב). במרפאה הצילו את חיי השלדג בכך שהתקינו לו מתקן מתכת במקור. בעקבות המקרה מיכאל רצה ללמוד רפואה ובמיוחד רפואה וטרינרית בעקבות אהבתו לבעלי חיים.

מיכאל היה ילד אשר תמיד אהב ללמוד, לאורך חייו הוא נהנה מתהליך הלימוד ומשמעותו. בתקופת ביה"ס היסודי מיכאל למד בביה"ס משה הס ולאחר מכן כשהגיע לכיתה ג' העבירוהו יחד עם שאר התלמידים לביה"ס משה חנקין. כאשר הגיע לגיל תיכון מיכאל פנה ללימודים בביה"ס תיכון חדש אשר כיום נקרא ביה"ס על שם פינחס אילון. מיכאל היה תולעת ספרים, עוד מילדות הוא קרא כמות ספרים ענקית. בשעות הצהריים בילדותו לא הורשה מיכאל לשחק בחוץ מפאת מנוחת השכנים במקום זה הוא היה קורא ספרים. כשלמיכאל נגמרו הספרים מהספרייה הוא היה פותח במילון אבן שושן ומעיין בו. לכן אוצר המילים של מיכאל היה כה שופע.

אמו מרים מספרת שכשמכאל היה בביה"ס הוא לא היה יוצא מהבית לפני שסיים את שיעורי הבית שלו. הוא ידע לנהל את לוח הזמנים שלו בצורה שהיה לו פנאי לחוגים כמו ג'ודו לצופים ואהבתו לאומנות הציור. בתקופת כיתה יא' מיכאל היה על סף נטישת ביה"ס כאשר מנהל ביה"ס לא רצה להגיש אותו לבגרויות. הוריו נעמדו לצידו ודברו עם מינהל ביה"ס ומיכאל אף הבטיח לסיים את לימודיו בהצלחה. לבסוף ניגש מיכאל לבחינות והשלים את לימודי התיכון. מיכאל פעל בתנועת הנוער הצופים והיה אף מדריך בה. מיכאל אהב לקרוא על אומנות וידע לספרי על זרמי האומנות השונים.

ביקור בתערוכה

נשים ערומות ! - זהו היה השם הראשון שנקלט במרכז הראיה שלי מתערוכתו של הצייר הדגול פ י ק ס ו. נשים, נשים. - בכל התנוחות וההבעות. מוטיב החזרתי לאורך כל התערוכה ולפני עיניו נועז זה מהגדוד לו קהל מעריצי פיקסו. הדיוקן רב, אין אפשרות להתקרב ולהנחית מהחסינות. הכל נע פה, ימינה, שמאלה. רעש איום נשא ומהדהד בין כותלי האולם הגדול בו מוצגות התערוכה; נשים בגיל העמידה, הלבושות במעילי טרזה, המטילות הלוך ושוב כהרעוב דיצנובף, הן עתה הורב בקהל זה, נעמדות לפני המונח כלשהי שהקדמות צעד - אך נרחקות לשמע צעקה המגיבה "לא לגעת בהכל". הן מתרחקות שלשה צעדים, מסות אח ראשן בדוית ימינה, לאחר מכן למאלה, מעמדות בשפוחיתן "נהדר" פולטה אחת מהן ובעלה מנענע בראשו לאור המסכה - "פנטסטי", כמה רעיונות מביע הצייר בציור זה, הנה בודאי צייר מה אח אשור המציקה לו כל היום ולכן הטיל את שדה על אצונה. עקמימות דגלה מסמלת בודאי את ערומת הנשים, רדונה מצביע על גלגולו של הצייר לנשים הדורות, הוא אותה נשים שמנות, כך קדאחי גם בשבועון הצרפתי שלי!

בעלה הצנום נראה כננס ליד שפעה בשרה הגולשת ממעיל הפרוה. כנסתר הצנום מהרה נגוד חריף לסנסרה הכפול המוטט מעוצמה ההתנגדות והתנאה.

אין מה אפשרות לראות דבר, לכן עולה אני לקומה השניה, מהחיל אני בסיוורי. המונות עוברות, חולפות מול עיני, מהן מופשטות לגמרי, ובהן פתחה. המונות נוף מופשטות, דומם ונשים ערומות - "מופשטות".

הכרתי את המונות פיקסו מתקופת נעוריו. עת היה מצייר כפי ואיזה את הטבע ואה החיים. מאז נשתנה שנוי רב, נסחף עם זרם המודרניזם, התחיל לתת לזמירותיו ורעיונותיו צורה מופשטת, אולי לפי ראייתו את העולם בגיל מבוגר יותר.

ישנם אנשים רבים המחבבים אומנות מופשטת זו. אני איני מכיר אותה כנראה היטב ואולי זו הסיבה שאין אני אוהב אותה. יש המונות דכות מן האומנות המודרנית שיש בהן לפי דעתי מהונאה הציבור (כפי שהתבטא פיקסו עצמו). וקחל בא לתערוכות וקונה מונות מודרניות בגלל שאיפתו לראות את התגברות הרוחניות, את קידמה, את הבנת הרבה את נפש היוצר בימינו. יש אומנם מונות אבסטרקט רבות בהן יש חרימניה ואפשר לטארב שכן הנאה, כפי ששואבים הנאה גם ממדויקת מודרנית. בשטח הציור אוהב אני המונות ריאליזם יותר, אין זאת אומרת העתק מדויק מן החיים, צורה מוגדרת ומדויקת.

ביוולי 1966 כשהגיע מיכאל לגיל שבע-עשרה וחצי התנדב מיכאל לשרת בחטיבת הנח"ל, חטיבה 933 (נוער חלוצי לוחם), והוצב לשרת בחיל הרגלים. מיכאל לא היה מיליטריסט אבל אהב את הנחל ועשה את שהוטל עליו. בתחילת שנת 1968 סיים קורס קצינים ומונה למפקד מחלקה במחנה טירונים של חיל השריון וכן שימש במגוון תפקידי פיקוד בחיל. ביוולי 1969 שוחרר מיכאל משירותו הצבאי הסדיר.

משסיים מיכאל את שירותו הצבאי התחתן עם בחירת ליבו ציפי בעשרים ושמונה לספטמבר 1970, ציפי הייתה צעירה ממנו בשנתיים. הם נישאו בבית ציוני אמריקה ביום שבו נאסר נפטר. השניים התחתנו צעירים וחיו אחד בשביל השני, מרים מתארת אותם כזוג אגדי.

אביו של מיכאל נפטר בשנת 1971 ממחלתו כתוצאה מעישון יתר. אביו היה ידען גדול שידע שפות רבות ואב אהוב. תמיד לימד את ילדיו לומר ו"אהבת לרעך כמוך". באותה שנה בה נישא מיכאל לציפי החל את לימודיו בטכניון, שם למד הנדסה גיאודזית (גיאודזיה הינה מדע העוסק במדידה של פני כדור הארץ, מיפוי והתוויה). המהנדס העוסק בתחום זה קרוי מהנדס גיאודזיה. מיכאל סיים את לימודיו בטכניון בהצטיינות. בתום לימודיו קיבל מיכאל הצעה לעבודה בת שנתיים כמהנדס גיאודזיה בפרס.

מיכאל נסע לפרס עם אשתו ציפי ובנם גיא. בפרס ניהל מיכאל פרויקט של בניית כבישים בעיר נפט חדשה במזרח פרס בשם אהבס. באותה התקופה, בשנות השבעים, פרס הייתה מדינה ידידותית, בעלת קשרי חוץ ומסחר עם ישראל. בשנת 1977 כשפרצה המהפכה חזרו מיכאל ומשפחתו לישראל. כאשר שבו מיכאל ומשפחתו לארץ הם התגוררו ברעננה. מיכאל חיפש עבודה בתחום הגיאודטיות בשוק האזרחי אך לא מצא עבודה בנושא. חברו הטוב של מיכאל הציע לו לעבוד בצבא הקבע כמהנדס גיאודטית כיוון שיש לו את כל המאפיינים הדרושים לתפקיד, הוא בעל ניסיון בתחום ולתפקיד יש דרישה בצבא.

כך בשנת 1977 לאחר לידת בנם הצעיר ארז, חזר מיכאל לשרת בצה"ל והוצב בחיל המודיעין. מיכאל פעל בתחום ההנדסה הגיאודטית בחיל. בכל התפקידים אשר מילא בחיל, הצטיין מיכאל כקצין טוב ובעל ידע רב במקצועו, הוא היה אהוב על אנשי יחידתו בזכות אופיו הנוח ונכונותו לעזור לזולתו.

סיפור עליית משפחתו ארצה

אמו מרים, נולדה בשנת 1925 בגרמניה. באפריל שנת 1935 בהיותה בת 10 וארבעה חודשים, עלתה משפחתה לארץ והשתכנו בעיר רעננה. משפחתה החליטה לעזוב את גרמניה בשל גילויי האנטישמיות ותחילתה של מדיניות גירוש היהודים של אדולף היטלר. בשנת 1933 עלתה לשלטון בגרמניה המפלגה הגרמנית הלאומית-סוציאליסטית או בשמה המוכר, המפלגה הנאצית. ב-30 לינואר 1933 התמנה היטלר לקאנצלר גרמניה, והחל במדיניות לאומית גזענית ובעיקר אנטישמית.

משפחתה של מרים התגוררו בעיירה קטנה שכיום שייכת למדינה פולין, בה היו רק עשר משפחות יהודיות ולמרים כבר לא נותרו חברים. בשנת 1933 עצרו את אביה של מרים לכמה שעות ואימה שקראה את ספרו של היטלר "מיין קאמף" חששה מן העתיד להתרחש וראתה את הנולד. האנטישמיות בגרמניה צמחה והתחזקה מה שהוביל את משפחתה של מרים לעזוב. בשנת 1935 הגרמנים עוד אפשרו ליהודים לעזוב, מרים ומשפחתה עלו בעלייה לגאלית ארצה. הם נסעו במכוניתם לאיטליה. והצליחו לעלות על ספינה לא"י בים האדריאטי של חופי איטליה לארץ ישראל. הם בחרו לעלות דווקא לא"י, ולא למקומות נוחים ואחרים מתוך אידיאולוגיה ורצון כיהודים לשוב לא"י ולא לנדוד עוד. כשהגיעה מרים לתיכון בשנת 1938 עברה משפחתה להתגורר בת"א מאחר וברעננה לא היה תיכון. בביה"ס היסודי למדה עברית עם המורה משה מגד. ובתל אביב למדה בתיכון חדש.

בשנת 1951 עברו משפחת מיכאלי להתגורר בחולון. חולון הייתה עיר צעירה, העיר נוסדה בשנת 1940 כאיחוד של חמש שכונות. חולון הוכרזה כעיר בשנת 1950. מרים זוכרת עיר צעירה בה כל תושביה חברים, היא זוכרת את הקמת רחוב ההסתדרות כשרק עברו לבתם החדש בחולון, איך ספרו לתושבי הרחוב שיום אחד הרחוב שלהם יוביל לראשון לציון ואז הוא היה רח' צר מאוד ותושבי הרחוב לא הבינו איך בן אדם יכול לספר מעשיות שכאלה.

באותה תקופה בעיר היו המון דיונות של חולות והרבה שועלים הסתובבו חופשי. מרים ובעלה מאוד דאגו שילדיהם לא יעברו את הכביש אל הדיונות ודאגו שיהיו תמיד בטווח ראייה. זאת לאחר ששני ילדים אחים אחד בן חמש והשני בן שלוש הלכו לאיבוד בחולות בדרכם לבקר את סבא וסבתא שלהם. האח הגדול נמצא וניצל כשהוא נמצא במצב התייבשות מתקדם ואילו את האח הקטן לא הצליחו להציל. חולון של אז הייתה בניינים קטנים בעלי קומות ספורות והמון חולות מסביב. מרים אומרת שהרבה השתנה מאז היום התושבים לא חיים בינם כמו משפחה אחת

גדולה הרבה לא מכירים אחד את השני. ושועלים כבר לא מסתובבים חופשי כמו אז בימי ראשית
העיר...

מיכאל בילדותו

רקע אודות אירוע הנפילה

באחד משליחותיו כמהנדס גיאודטי הייתה למדידות בחצי האי סיני. בשנת 1978 חצי האי סיני היה נתון בשליטה של ישראל. כאשר בדרום חצי האי היו ישובים ישראלים. בדרך חזרה מסיני לאחר סיום המדידות הנהג ברכבו של מיכאל היה עייף ואמר שהוא אינו יכול לנהוג יותר. מיכאל התנדב להחליף את הנהג ולנהוג במקומו. נהג אחר שנסע במהירות גבוהה מאוד התנגש ברכבו של מיכאל. בעקבות תאונת הדרכים שהתרחשה נפגע מיכאל ונשלח לביה"ח ולבסוף מת בבית החולים. מפצעיו. מיכאל הובא למנוחות בתאריך 20.2.1978 בבית העלמין שבחולון.

מיכאל הותיר אחריו אישה, שני בנים אם ואח. במוותו היה בנו הגדול גיא בן חמש והבן הקטן ארז היה בן חמישה חודשים. כיום בשנת 2009 שלושים ואחת שנה לאחר מותו פגשנו באימו מרים. אישה בת שמונים וארבע, אישה חזקה שהייתה צריכה להתמודד עם מות בעלה הנערץ שנפטר כשנה לאחר חתונתם של מיכאל וציפי ואח"כ עם מות בנה האהוב מיכאל. אמו מרים מספרת שאת הכאב הזה היא תשא עמה לתמיד. ביום יום מרים מוצאת לעצמה תעסוקות רבות היא לומדת במכללת חנקין בחוג לאנגלית למתקדמים מתנדבת בביטוח לאומי ומקפידה לבצע שיעורי ספורט ויוגה בקנטרי. עיסוקיה עוזרים לה להעסיק את המחשבות בדברים אחרים כדי לא לשקוע באובדן ובתחושת הבדידות אף על פי שלעיתים גוברת עליה תחושת האובדן. למרים בביתה תלוי שלט ובו כתובה האמרה "לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב" זאת אמרה הנותנת בליבה כוח בכל פעם מחדש. כיום אלמנתו ציפי מתגוררת ביבנה, בנם הקטן, ארז, כבן 31 ובנם הגדול, גיא, בן 36 השניים עוסקים בתחום המחשבים ולמדו באוניברסיטת באר שבע.

על קיר הזיכרון בבית"ס נמצאת גם תמונתו של בן דודו של מיכאל יורם לצטר. יורם בנה של עליזה אחות למרים אימו של מיכאל. יורם היה יליד 1952, ונהרג במלחמת יום הכיפורים בתאריך

7.10.1973 .

דברי התלמידים והצוות המלווה

שמחתי מאוד לקחת חלק בהנצחתו של מיכאל מיכאלי. אדם שניחן בכישורים וביכולות מדהימות, תרם רבות במסגרת צבאית גם בקבע וגם במסגרת שירות חובה. תרם לזולת ידע להתחשב בשכניו כשישנו בצהריים ולכן לא היה יוצא לשחק כדי לא להפריע. התחשבות בבעלי חיים-כאשר מצא שלדג פצוע ברור שלקח אותו וטיפל בו. בעל כישרון ציור מופלא. והעקר ידע להיות אדם.

במהלך הפרויקט פגשתי באמו מרים הנפלאה, אישה בת שמונים וארבע שצריכה לדאוג לעצמה ולחיות עם מוות בעלה וגם עם מוות בנה. מרים נותנת מזמנה ואף מתנדבת בביטוח לאומי ומתעמלת בחוג ספורט. היא אישה מאוד חזקה שניתן לקחת ממנה דוגמא תחילה בגיל קטן היא עזבה עם משפחתה את חבריה מגרמניה

ועברה לארץ. והיא עדין יודעת להסביר על אשר קרה בראיית עולם צלולה ובעלת ניסיון. מיכאל הוא אדם מדהים ובאמת היה שווה לעשות למענו את חוברת ההנצחה הזאת.

אורן ניר

בכל יום זיכרון אנחנו שומעים את מספר הנופלים מאז קום המדינה. הצטרפתי לפרויקט ההנצחה כדי לדעת יותר טוב ולהכיר את הסיפורים האישיים העומדים מאחוריהם. השכול, לצערנו, הוא חלק גדול וחשוב בהווה הישראלית, ולכן רציתי להתוודע עליו מפי אותן המשפחות שבניהן חרפו נפשם למען המדינה.

למדתי הרבה על התקופה בארץ כשמיכאל היה ילד, לפני 50 שנה ואיך נראתה חולון. המפגש עם אמו של מיכאל, מרים היה מרגש ומעניין ומצאתי שיש הרבה משותף ביני לבין מיכאל ז"ל. מרקוביץ' עידן

בתור התחלה הגעתי לפרויקט זה מתוך כוונה ללמוד על נושא השכול בהיבטיו השונים. ללמוד על המשפחות, על איך שהנפילה של אחד מבני משפחתם השפיע עליהם ועל איך שהם מנציחים אותו. ואכן כעת משנגמר הפרויקט אני מרגיש שבהחלט למדתי להכיר את הנושא יותר לעומק. אני חש שהנצחת נופל הינה מצווה ואני שמח להיות שותף בעשיית מצווה זו.

פאלון דניאל

פרויקט ההנצחה הינו פרויקט בעל חשיבות ערכית שאינה ניתנת למדידה. פרויקט המצליח ללמד כל כך הרבה דברים הנלמדים ברבדים המקובלים וברבדים התת- הכרתים. זאת הזדמנות להכיר את הפסיפס האנושי המרכיב את השכול. ללמוד את זכר הנופלים ולהכיר את קרובי משפחותיהם שנתרו להתמודד עם האובדן. דמותו של מיכאל העולה מן התמונות, הסיפורים, התעודות והזיכרונות מעלה אדם אמיתי, אנושי שהיה גדוש בטוב לב וערכיות. כזה שפעל בעולם מתוך סקרנות וצמא לידע, ושהיה בעל ערכיות של אהבת אדם. מיכאל פילס דרכו בעולם להגשמה עצמית שהתמזגה להגשמה הלאומית. תלמידי הפרויקט הביעו נכונות ורצון ללמוד ולדעת על מיכאל לכל אורך התהליך. הם הקרינו בגרות ורגישות חיפשו נקודות השקה עם דמותו ורצו לדעת עוד ועוד עליו ועל משפחתו. נראה היה כי הם מקבלים השראה מדמותו של מיכאל וסקרנות הלמידה שלו. המפגש שלי עם מרים היה מרגש ומילא אותי בהערצה כלפי האישה האמיצה הזאת. אישה שדבקה בחיים ומקרינה חוכמה ואצילות נשגבת. אני רוצה להודות לה ולבנה רוני שפתחו בפנינו את דלתם ושיתפו פעולה בפרויקט תוך פתיחות מלאה ומתן מענה לכל שאלותינו. יהי זכרו של מיכאל צרור בצרור החיים ומנוחתו תהיה בגן עדן.

פיטשון מורן

מספרים על מיכאל מיכאלי

אחד ממפקדיו כתב לזכרו :

"אנו מלווים היום למנוחת עולמים את סרן מיכאלי מיכאל בצער ובכאב עמוק. סרן מיכל שירת ביחידתנו תקופה יחסית קצרה. מפקדיו בתקופה זו הספיקו להכיר ולעמוד על תכונותיו כאדם. אני מדגיש בכוונה את המילה "אדם" בכל צעד וצעד בכל פעולה ופעולה, ובכל משימה ומשימה, הטוב שבו, אשיותו שהתבטאה הן בין "אדם לחברו", והן בדבקותו במשימה. בביצוע המשימות הגדולות שהתחלת בהן בתקופה קצרה זו. צהל איבד מפקד נאמן וחרוץ. אנו מצדיעים לך זיכרוןך נחרט בליבנו. למשפחה, לרעייתך לילדך לאימך ולאחיך אנו לוחצים ידיכם לחיזוק ולנחמה במילים אילו יהי זכרו ברוך."

דבר המשפחה

מיכאל יקרי,

זכרך בני לברכה .

בלבי אתה חי .

אני דוברת אליך.

אך אינך עונה.

אני חושבת עליך.

אך אינך יודע.

תמונות מינקותך

עולות בזיכרוני :

החיוך הראשון .

ההגה הראשון.

המילה הראשונה.

הצעד הראשון.

הכל עובר בזיכרוני

כמו סרט נהדר.

אני משחקת בנדמה לי

שאתה חי וקיים

איך אחרת אפשר?

בלבי אתה פה, איתי

שלך אמא.

מרים מיכאלי

ב- 6 לפברואר 1997 כתב גיא מיכאלי, בנו של מיכאל מיכאלי ז"ל, מכתב על אביו.

לפניכם המכתב כפי שהוא מופיע בספריית ההדרכה של השבט.

לפני כשבועיים נתבקשתי לכתוב משהו על אבא שלי לא משהו ארוך, סתם קצת לספר עליו, כדי שהוא לא יהיה עוד שם על איזה קיר. בהתחלה חשבתי לספר לכם איך הוא היה, איך הוא נראה, כמה שמחתי כל פעם שהוא בא הביתה מהצבא. אך זיכרונות מתקופת ההדרכה שלי, וגם מביה"ס, הביאו אותי לחשוב שאני לא רוצה לכתוב כלום!

אני זוכר את כל הילדים מרכינים את ראשם ביום הזכרון, יותר אני זוכר את אלה שצוחקים. אני מעולם לא ציפיתי מהם להיות עצובים, למזלם, הם לא שייכים למשפחת השכול באופן ישיר. שלא תבינו אותי לא נכון, אני לא חושב שלצחוק זה דבר רע, להפך אין דבר טוב יותר מצחוק, אפילו ביום הזיכרון. אתם בטח שואלים "מה הוא מנסה לומר?", אז הנה התשובה: בצפירה הבאה, ביום הזיכרון הבא, אל תרכינו מבט, תהיו עצובים, היו גאים, הרימו מבטים והתבוננו סביב, כל מה שאתם רואים, הילד ממול והבחורה משמאל, הבית הישן הזה שעומד פה כבר כמעט 50 שנה, כל זה שלנו, אף אחד לא ייקח את כל זה מאתנו, את כל זה אנחנו הרווחנו, ובגלל כל אלה שילמו אנשים יקרים את המחיר הכבד ביותר, את הדבר היקר להם מכל, את נשימתם האחרונה. אני בטוח שאם החללים היו מתבוננים בנו ביום הזכרון, הם לא היו רוצים לראות עצב ונהי, אלא תודה וגאווה. לא צריך להיות יתום כדי להרגיש את הכאב, לא צריך להרגיש כאב, צריך להיות גאה במפעל חיי החללים, המדינה. אז בצפירה הבאה בבקשה בלי צביעות, אל תנסו להיות עצובים, יש רגשות שאי אפשר לכפות על עצמך. היו גאים וזכרו בזכות מי ולמה אתם עומדים פה ומחייכים. הסתכלו סביב בגאווה, הישירו מבט לשמיים ולעיני חבריכם והיו סמוכים ובטוחים כי תפקידנו לזכור ולא לשכוח את יקירנו שנפלו. לא בכדי יום הזכרון מהווה את התחלת יום העצמאות, בזכותם אנחנו פה ואת זה יש לזכור.

זכרו, היו גאים.

גיא מיכאלי

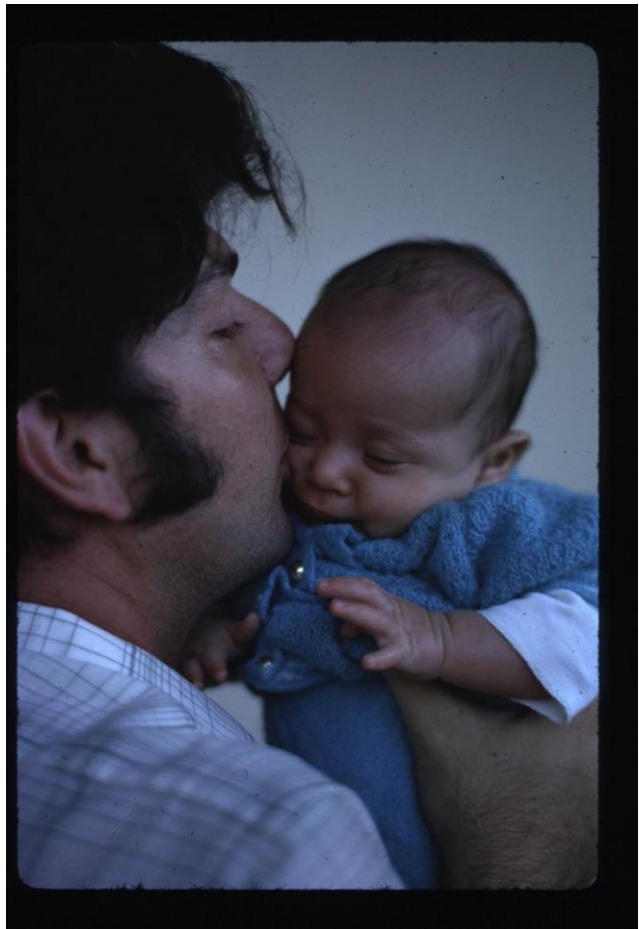
בנו של מיכאל מיכאלי ז"ל

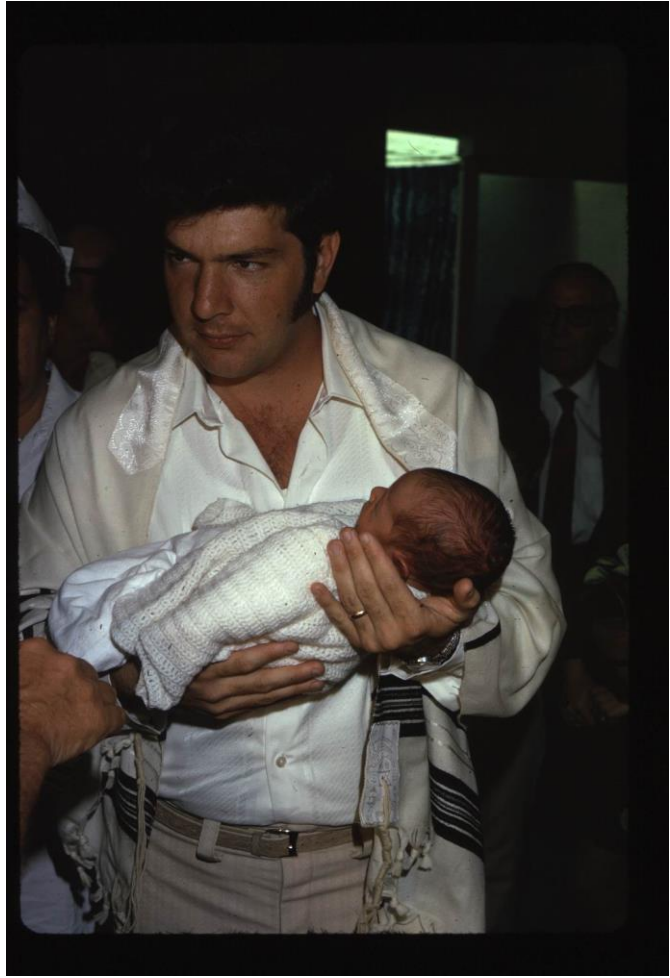
נספחים

תמונות

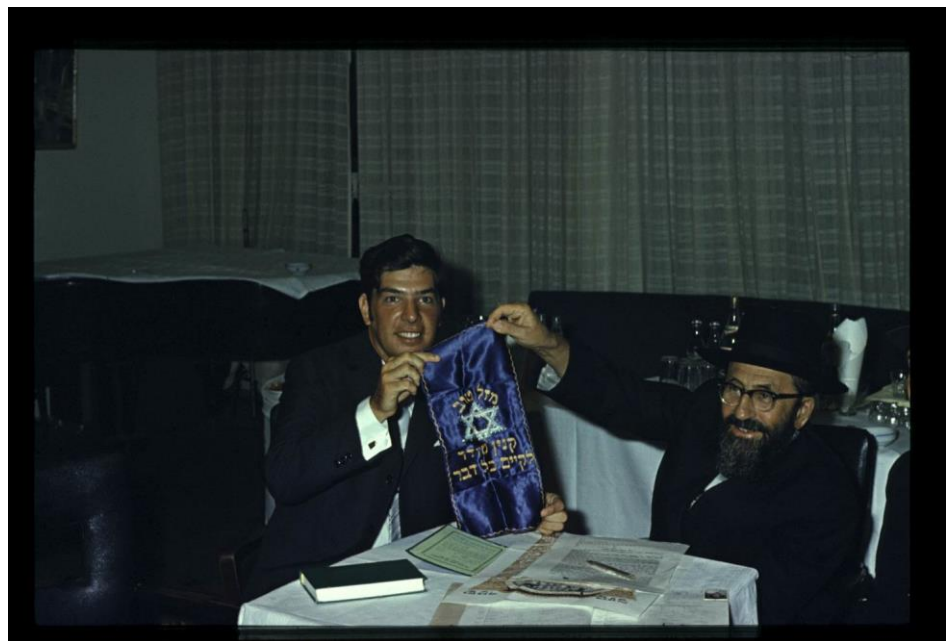
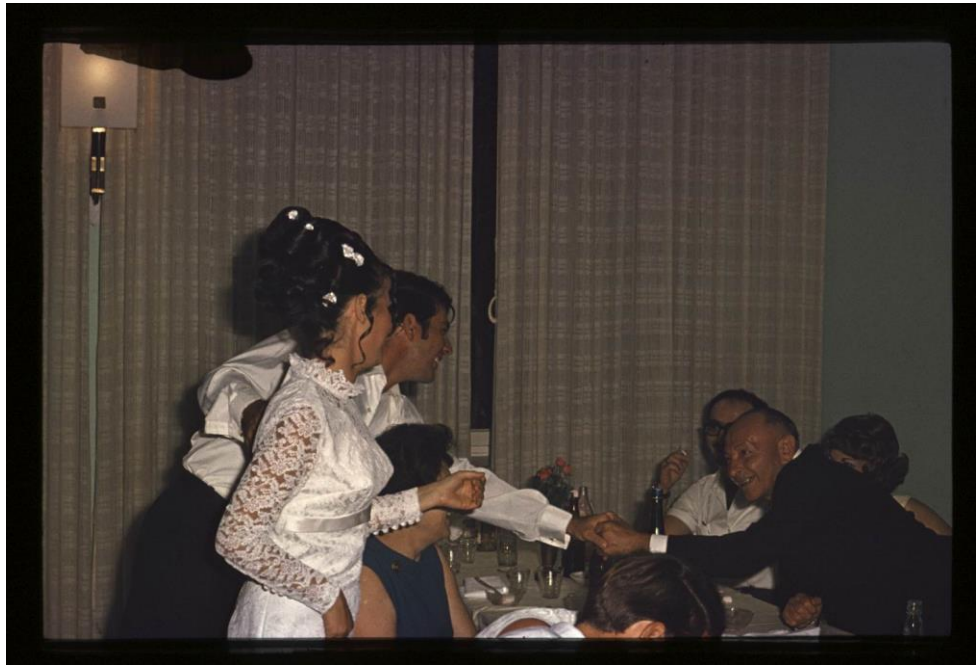

הטכניון

מכון טכנולוגי לישראל

זאת לתעודה כי

מיכאל מיכאלי

שנה וסים למודיו כחוק מלא חובותיו כתקן ועמד בבחינות כהלכה
בחדש אלול תשל"ד (ספטמבר 1974) בהתאם לחוקה ולתקנות של המכון
ועל יסוד השגיו הוענק לו כיום הזה התאר

מוסמך למדעים
בהנדסה גאודטית
בהצטינות

על כל הזכויות שמקנה תאר זה

חיפה, י"ח באייר תשל"ה 29 באפריל 1975

נשיא

דיקן הפקולטה